

Nepříjemné extempore za námi a pode mnou zase duní příjemné staccato půllitrového jednoválce. Svítilko sluní, prosvítajíc skrze zlatavé listy stromů, míjející kolegové na motocyklech mi kynou, poslední zpitomělé mouchy se s mlasknutím rozplácávají o sklo brýlí a podzim najednou nevypadá hnusně a depresivně jako každoročně. Vím, zanedlouho stejně nastanou temné zimavé dny, ale prozatím si vychutnávám jízdu důvěrně známou krajinou Českého krasu. Natolik důvěrně známou, že Sardel, stejně jako dobrý kůň, nepotřebuje více mého vedení a jede si sama po svém. Pročež mohu se pohroužit do hlubokomyslných filosofických úvah, rozjímaje nad onou tristní příhodou.

Bylo to snad nějaké znamení? Že letošní saisona stála ... eee ... stála za tu věc na kapesníku? Koneckonců, proč by? Nebyla sice nic extra, už bylo líp, ale zase, mohlo být i hůř. Vždyť tento rok ti v garáži přibyl pěkný motocykl, a i když mu papíry vyřizovali čtvrt roku (*jaké je citoslovce pro skřípění zubů?*), přeci jen sis pěkně zajezdil. Po třech letech motorkářského půstu! Ten pán, co ho máš v útrobách, a kterého se nikdy nezbavíš, dal trošku pokoj, ač to bylo spíše tím, že jsi ho moc neprovokoval. Ale co, nakonec by se jistě dalo najít dalších pár kladů.

Nebo že by varování do příštího roku? Či je to znamení, že budu mít (*konečně*) trochu toho „pokakaného štěstíčka“? Pravda, může se stát ledacos, leč slyšel jsem o věštění z kávové sedliny, skleněné koule, karet, avšak předpovídání budoucnosti z podpapíraku snad neprovozuje nikdo. Necháme to koňovi, ten má větší hlavu. Užívej si posledních letošních slunečních paprsků, raději moc nemedituj a soustřeď se na chauffeurování, neboť rozvěsit motocykl na stromech podél cesty by asi nebyla ta správná tečka za saisonou.

Doma jsem holky pěkně vypucoval, postavil vedle sebe a vyfotil stylové zátiší. Jo, takovýchle krásy podzimu můžu:

